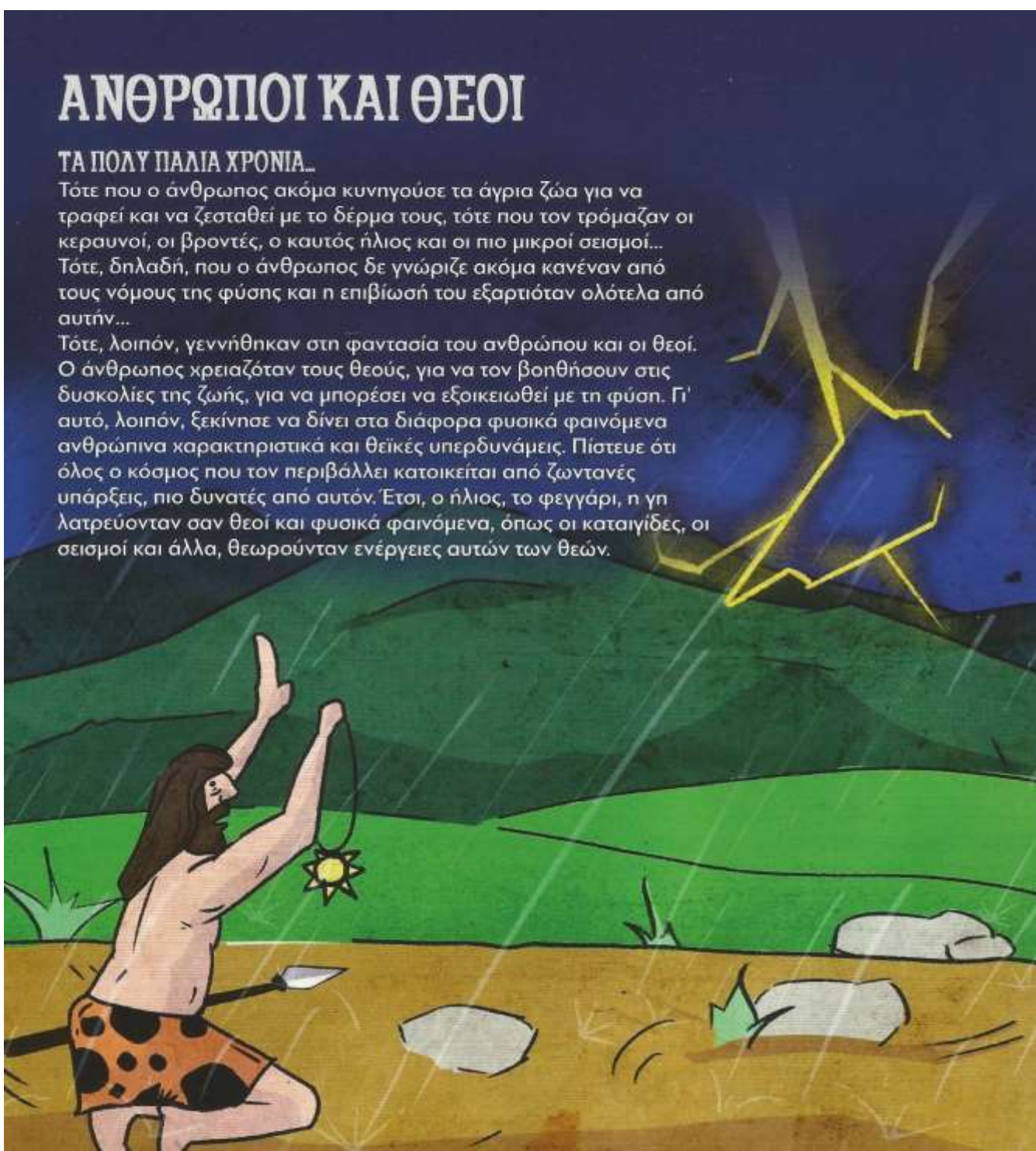

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΘΕΟΙ

ΤΑ ΠΟΛΥ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ...

Τότε που ο άνθρωπος ακόμα κυνηγούσε τα άγρια ζώα για να τραφεί και να ζεσταθεί με το δέρμα τους, τότε που τον τρόμαζαν οι κεραυνοί, οι βροντές, ο καυτός ήλιος και οι πιο μικροί σεισμοί... Τότε, δηλαδή, που ο άνθρωπος δε γνώριζε ακόμα κανέναν από τους νόμους της φύσης και η επιβίωσή του εξαρτιόταν ολότελα από αυτήν...

Τότε, λοιπόν, γεννήθηκαν στη φαντασία του ανθρώπου και οι θεοί. Ο άνθρωπος χρειαζόταν τους θεούς, για να τον βοηθήσουν στις δυσκολίες της ζωής, για να μπορέσει να εξοικειωθεί με τη φύση. Γι' αυτό, λοιπόν, ξεκίνησε να δίνει στα διάφορα φυσικά φαινόμενα ανθρώπινα χαρακτηριστικά και θεϊκές υπερδυνάμεις. Πίστευε ότι όλος ο κόσμος που τον περιβάλλει κατοικείται από ζωντανές υπάρξεις, πιο δυνατές από αυτόν. Έτσι, ο ήλιος, το φεγγάρι, η γη λατρεύονταν σαν θεοί και φυσικά φαινόμενα, όπως οι καταιγίδες, οι σεισμοί και άλλα, θεωρούνταν ενέργειες αυτών των θεών.

Βέβαια, από πολύ νωρίς, οι θεοί έγιναν και ένα από τα αγαπημένα όπλα των ισχυρών. Έτσι, ένας κεραυνός ή μία βροντή μετατρέποταν σε μήνυμα του Δία για να πειστεί ο λαός να συμμετέχει ή όχι σε μία εκστρατεία εναντίον κάποιου γειτονικού λαού, ανάλογα με το πώς βόλευε τους άρχοντες. Αλλά και οι ίδιοι οι αυτοκράτορες και οι βασιλείς, τα πολύ μετέπειτα χρόνια, θεωρούνταν ως οι απεσταλμένοι του Θεού στη Γη.

**Ψάξ' το
παραπάνω**

έκείς ακούσει τη φράση «ελέω θεού βασιλεία»;

Πριν καθιερωθεί η 25η Δεκέμβρη, ως μέρα γέννησης του Χριστού ή Θεανθρώπου, εκείνη την ίδια μέρα γιορταζόταν η «Γέννηση του Ανίκητου Ήλιου»;

Η λατρεία του Ήλιου γιορταζόταν στην Αρχαία Ρώμη. Θυμήσου ότι η Ρώμη ήταν μια τεράστια αυτοκρατορία, όπου στο έδαφος της ζούσαν πολλοί λαοί. Οι Ρωμαίοι λοιπόν αυτοκράτορες χρησιμοποίησαν και τη θρησκεία, για να καταφέρουν να υποτάξουν όλους αυτούς τους διαφορετικούς λαούς σε μία μεγάλη αυτοκρατορία. Έτσι, στην «ημέρα Γέννησης του Ανίκητου Ήλιου» ενώθηκε η γιορτή του αρχαίου ελληνικού δωδεκάθεου για το χειμερινό ηλιοστάσιο, η αιγυπτιακή γιορτή «Γέννηση του Όσιρι» και η περσική γιορτή «Γέννηση του Μίθρα».

Ο μύθος του κατακλυσμού είναι συχνός σε πολλές μυθολογίες.

Οι Θεοί για να τιμωρήσουν τους ανθρώπους αποφασίζουν να τους αφανίσουν με πλημμύρα. Τέτοιος μύθος είναι η ιστορία της κιβωτού του Νώε, ο κατακλυσμός του Δευκαλίωνα στην ελληνική μυθολογία, η ιστορία του Ουτναπιστίμ στο έπος του Γκιλγκαμές στην αρχαία Βαβυλωνία, αλλά και ο τέταρτος Ήλιος στους Αζτέκους... Όλοι αυτοί έπνιξαν την ανθρωπότητα σ' έναν κατακλυσμό!

